

‘Patiënt is uitgangspunt in gesprek over geloof’

Hoe breng je geloof ter sprake als je hulp verleent aan een moslim? Zet je als thuiszorger de wasmachine van een cliënt op zondag aan, terwijl je dat thuis zelf niet doet? Christelijke hulpverleners vinden zichzelf voldoende bekwaam om geloof ter sprake te brengen in hun werk, maar lopen in de praktijk toch tegen problemen aan.

**door onze redacteur
Aaldert van Soest**

EDE – Een tiental jaren geleden was het in de ‘neutrale’ hulpverlening nog een taboe om het met

patiënten over religie en levensbeschouwing te hebben. Inmiddels zijn opleidingen er sterk mee bezig hoe levensbeschouwing en hulpverlening met elkaar te verbinden zijn. Dat vertelde een docente sociale studies van de Hogeschool Utrecht gisteren tijdens een bijeenkomst over geloof en hulpverlening op de Christelijke Hogeschool Ede. Ze wilde er maar mee zeggen dat het onderzoek van de christelijke instellingen op dit gebied relevant is in een veel bredere context. In de christelijke hulpverlening hebben geloof en de praktijk van

het werk altijd dichter bij elkaar gelegen, maar op dit terrein stuiten ook christelijke hulpverleners op problemen. Uit een gisteren gepresenteerd onderzoek onder zorg- en hulpverleners van de christelijke instellingen Eleos en HdS, blijkt dat een groot aantal het moeilijk vindt om te gaan met mensen van een ‘ander’ geloof. Dit kan gaan om mensen die een andere religie aanhangen of het christendom op een andere manier beleven, zegt René van Leeuwen, lector zorg en spiritualiteit aan de Gereformeerde Hogeschool. „In het onderzoek kwam een casus

naar voren van iemand die op zondag hulp verleende, maar er moeite mee had dan de wasmachine aan te zetten als een cliënt daarom vroeg.” Het onderzoek vond plaats in het kader van het project Geloven in Hulpverlening, een samenwerkingsverband van de Christelijke Hogeschool Ede (CHE), de Gereformeerde Hogeschool (GH), Eleos (een stichting voor gereformeerde geestelijke gezondheidszorg) en HdS (een christelijke organisatie voor zorg en welzijn). Van Leeuwen presenteerde gisteren een lesmodule over geloof en hulpverlening en een pro-

gramma voor nascholing. Dat is nodig, zegt hij, want hulpverleners blijken terughoudend te zijn om zelf geloofszaken aan de orde te stellen. De manier waarop aandacht wordt besteed aan geloof in de hulpverlening, is voornamelijk een ‘kijk- en luisterhouding’, ze reageren op signalen van patiënten die erop wijzen dat zij met geloofsvragen bezig zijn. Volgens Van Leeuwen mogen hulpverleners hierin actiever zijn. De lesmodule is getest onder vierdejaarsstudenten. „Zij vonden het zinvol, maar noemden het ook mosterd na de maaltijd”, aldus de lector. „Er

moet veel eerder in de opleiding aandacht voor zijn, zodat studenten er ook in de stages iets mee kunnen.” De Hogeschool Utecht kiest voor het bijbrengen van ‘actieve pluriformiteit’: je respecteert de opvattingen van de cliënt en legt hem niet jouw visie op. De benadering van de programma’s van het project Geloven in Hulpverlening, ligt daar niet eens zover vandaan, erkent Van Leeuwen. Een groot deel van het materiaal is volgens hem ook bruikbaar voor opleidingen die niet christelijk zijn. „Wij nemen de patiënt als uitgangspunt”, zegt hij.